

מדד הבגידה

במקום בו שורפים צעים ישרפו גם בני-אדם... ישנם רבים המקבלים בשלוות נפש אהדת נסיונות הצתה יום יומיים של "מתחילים" ע"י בקבוקי תבערה המוטלים עליהם ללא הפסק, אך מודעזעים עמוקות למראה יערות עולים באש. ●●● החברים חושדים, חשד סביר, שמי ששרף את יערות הכרמל הם ערבים. בין אם אלה הגרים מעבר ל"קו הירוק" והמכונים בעגה המקומית "פרטנרים לשלום", ובין אם אלה השוכנים בתוך הקו הירוק, שממומן הפך לשחור, והמכונים עצמם "פלסטינים ישראלים נאמנים". ●●● מור חמד הציג, הפרטנר החוש של מפלגת העבודה לשיחות שלום, לא הלחץ את היערות בכרמל, מילחם הסית והצית אש שתבעה קורבנות אדם. אך מה זה חריכה, שריפה והרג של כמה מתחילים מול הצתה מוזעזעת של החריבר בכרמל. ●●● ב"על המשמר" כאבו את השריפה שכיילתה את היער. לא פחות ועמו שם על אלה שייחסו לשריפה "מניעים לאומניים". ב"על המשמר" קבעו ש"אין לכנות הצתה כזאת כמבוצעת על רקע לאומני, אין שום סיבה לאומית בעולם שיש בכוחה לתת צידוק כלשהוא למעשה זוועה מסוג זה. שריפת היער פוגעת ביהודים וערבים כאחד..." ב"על ה"משמר" ימצאו לבטח רקע מנין לשריפת היער, שמענו כי עונת הייחוס נמצאת בעיצומה. ●●● עד מתי ישבו נאיבים ב"על המשמר" וינסו להשתיל "מוסר יהודי", בראש ערבי. ●●● למרות שריפת יערות הכרמל: בהצגה "קרקס עירוני" המועלית בימים אלה בתיאטרון חיפה והמתארת את חיי העיר, עדיין נאמר בקטע מסוים ש"בכל מקרה יש את שוויצריה הקטנה כמקום בילוי". ●●● אם היהודים בתיאטרון הם תמיד נאיבים והערביים הופכים ליהודים אי גם "שוויצריה הקטנה" היא עדיין מקום בילוי. ●●● אמת אף פעם לא היתה הצד החוק ברפרטואר התיאטרלי בישראל.

●●● ואולי מחוואי הבית של תיאטרון חיפה יאזרו אומץ וימחיו לנו מחוה המתאר את שריפת היער. משהו בסגנון דרשיה סימבולי בין כל חיות, נניח, יחמור וצבי או נחש וכבש, שסיפור לנו את כל האמת: הפעם על "ערביים רעים" לשם שינוי (לחברים נדמה שיש חיות כאלה) ויהודים טובים רחמנא ליצלן. או שמא זהו חזון לימי המשיח והרפס ה"ציוני" לא יעלה מעל קרשי הבימות המסוכסדות בארצנו כל עוד היתה הפלסטינית לא תשלים את משימתיה. ●●● עוד תוכנית טרנספר התפרסמה השבוע, הפעם של יורש העצר הירדני, הנסיך חסן, פרטנרנו לשלום שהגה טרנספר של פלסטינים מירדן לגדה המערבית. במסגרתו הוענקו הטבות כספיות, שמומנו בכסף סעודי, לצעירים פלסטינים שהתחייבו לעבור לגדה המערבית שבשליטת ישראל. מסתבר שהתוכנית הזאת אצל שני הצדדים. חילוקי הדעות אינם מצפוניים אלא מצפניים, ומסתכמים בכיוון כלבר... ●●● הלואי שהועם של "גוש אמונים" על תוכנית שמיר היה דומה לועם של הגוש על הרב פורמן בגלל פגישתו עם פייסל חוסייני. חשבנו שגוש אמונים "חכם על קטנים", מסתבר שהוא "חכם על רבנים". ●●● שמואל ילזו"ני ואריה צוקר מועצת העיר ת"א דורשים להדיח את רחבעם (גנדי) זאבי מניהול מוזיאון ארץ ישראל—ת"א. אולי יבקשו למנות במקומו את מארק שאפס? ●●● ליצני מועצת העירייה תובעים את פיטוריו היות ש"זאבי העתיק (כביכול) את דעותיו בעניין הטרנספר למוזיאון". מעניין אם אותם הצדיקים הרגישים היו תובעים גם את פיטוריו של מנהל תיאטרון "הקאמרי", או תיאטרון "גנה צדק", אילו נוכחו לגלות זהות מפתיעה בין דעותיהם הפוליטיות ובין המסרים הפוליטיים שחוזרים וצצים בהי צגות העולות בתיאטראות אלה. ●●● במערך הבינו סוף סוף שאם רוצים לנצח בבחירות אי אפשר למכור לציבור היהודי את במורת התיכון מסר פציפיסטי מבית מדרשם של רמון את ביליין. היינו צריכים לחכות לבחירות בהסתררות כדי לגלות דימוי מליטנטי מופלגה בסגנון: "העבודה — הבטחון שלך". כאילו בהסתררות יקבעו את המרחק בין הגבול המוחי לים. ●●● רק שקיטר לא יהיה "הבטחון שלנו" בהסתררות כמו שרביץ "הבטחון שלנו" במדינה. ●●● אין שלחו לארץ לעשות ביו"ם עם הברזים את שימון המשמן, אותו אחד שאמר עליו בארץ כי חצי מדינה לא היתה קונה ממנו מכוננית משומשת. ●●● לא יכלו לשלוח את רביץ? אומרים שהוא לפחות מבין בוודקה רוסית.

●●● החברים של אופירה ■
נ.ב. איך אומרים בערבית: "נהג אוטובוס יקר, תשבור בקשה את ההגה, תחתוך ימינה!?!", "אללה הוא אכבר!..."

העבודה, לנהל את המדינה כאילו היתה גיטו או עירייה יהודית במזרח אירופה. הם הנהיגו שלטון מוחץ כלפי פנים, המבוסס על שליטה בעמדות מפתח, והערך כמעט מוחלט של רצון פוליטי כלפי חוץ.

הרצון הפוליטי נועד להיות מוכתב ע"י הגוי כמימים ימי" מה. לכן, לפי המנטאליות של מנהיגי מפלגת העבודה כפי שהתפתחה בעיירה היהודית בגולה, אין, ולא יכול להיות, אינטרס לאומי למדינת ישראל. גרש הנחיתות הגלותי הרבק בהם עד היום גורם שמדינת ישראל חלשה מדי מכדי לשקוד באורח עצמאי על קידום האינטרסים שלה. מאחר שהרצון הפוליטי אינו רצונו של העם בישראל, אלא רצונו של הגוי, לא ייתכן אינטרס לאומי ישראלי אחר מאשר לעשות את רצונו של הגוי אשר כידו נמכרו מנהיגי מפלגת העבודה מרצונם. (הגוי הבריטי בעבר, הגוי האמריקאי כהווה).

רביץ ופרס אינם קוויולינגים. נכון, הם נראים לכאורה, כמייצגים אצלנו את עניינו של אש"ף, עמו אנו שרויים בעימות רמים. נכון גם שהם עושים מה שהם יכולים כדי לעזור לפלשתינאים להרוץ אותנו לכיוון הים. בכל זאת אין לראות בהם כוגדים.

ה"ה רביץ ופרס שרויים בשלב זה בעיצומה של קנויית עשר הנקודות. עם אש"ף, הנשיא מובארק ופקידים אמריקניים, ומאחורי גבם של עם ישראל וממשלת ישראל, הם פועלים כדי להביא לנסיגת צה"ל מיהודה, שומרון וחבל עזה. אף מפלגה באיוושהי מדינה, בעלת ממשל פחות או יותר תקין, לא היתה מרשה לעצמה לעשות דבר כזה. האם תיתכן מפלגה ספרדית שתפתח כמו"מ עם המחותרת הנאסקית מאחורי גבה של הממשלה כדי להביא לפרישתו של החבל. למען השלום?" או שמפלגה באנגליה תינסה כמו"מ עם המחותרת האירית

מרס"רביץ עם הפנים לפרץ

במקום לייצג אותנו בפני הגויים, מנהיגי מפלגת העבודה מייצגים את הגויים בפנינו. כאשר הגוי שאת רצונו הם מייצגים ומשרתים, תובע מהם לעשות מעשה הפוגע באינטרס הלאומי או אף מסכן את הקיום הלאומי, גם אז אין מנהיגי מפלגת העבודה נרתעים מלעשות את רצונו. זה השלב שבו הם עוברים את הסף האובייקטיבי של הבגידה. ואולם חרף זאת דעתנו היא כי אין להתייחס אליהם כאל כוגדים. מדוע?

ההבדל הבסיסי בין מנהיגי מפלגת העבודה ובין הכוגד הנירווגי קוויולינג הוא זה: את קוויולינג כפה שלטון הכיבוש הגרמני על העם הנירווגי. לו קוויולינג היה נייגש לבחירות דמוקרטיות, יש להניח שהיה זוכה למספר זעום של קולות. לעומת זאת — את נציגי מפלגת העבודה כנסת בחורו בכ" חירות דמוקרטיות כמעט חצי מהעם. רצונו של חצי העם יוצר נורמה ואי אפשר לטעון כי נורמה היא כוגדנית. ואולם ניתן לטעון נגד נורמה שהיא מסוכנת. ואכן — תעלוליה של מפלגת העבודה מסכנים במידה רבה את קיומו של העם היהודי. אם הנוחר הישראלי מקנה שוב ושוב משקל כה רב למפלגת העבודה, המבטאת בחיינו הציבוריים את הדי פאתולוגיה של הקיום היהודי הגלותי, משמע שהעם עצמו עורנו נושא בנשמתו מעט ניכר של מורשת הגלותיות. ניתן לקבוע כי משקלה של מפלגת העבודה בחיים הציבוריים בישראל הוא מרד הגלותיות שכנפש יהודי ישראל.

שלא על דעת הממשלה. האם מנהיגיה של מפלגה כזאת לא היו נחשבים כוגדים? האם לא היו פותחים בהליכים משפטיים נגדם?

ככל ארץ מתוקנת, מנהיגים שהיו נוהגים כמו ה"ה רביץ ופרס, היו נחשבים כוגדים. דעתנו היא כי בהקשר הישראלי, אין לראות בהם כוגדים. מנהיגי מפא"י, שהיא גלגולה המאני דאטורי של מפלגת העבודה, יורשיהם — מנהיגי מפלגת העבודה הדיום, מעולם לא נהגו אחרת. התנהגותם עמדה רוב הזמן על סף הבגידה הלאומית. לעתים קרובות הם עברו את הסף הזה. ולא משום שהם היו מודעים לאינטרס הלאומי אך התליתו, תחת לחץ גורמים זרים, לפעול נגדו כפי שעשו פטן ולאואל בצרפת בימי מלחמת העולם השניה. מנהיגי מפלגת העבודה נהגו לעתים קרובות ככוגדים ומטיפים לעתים קרובות לנהגו כך גם כיום, משום שהאינטרס הלאומי מעולם לא עמד לנגד עיניהם.

האנשים שהקימו את מפא"י באו מן העירייה במזרח אירופה. העסקן והשתרלה הגלותי היו הדגם היחיד של מנהיגות שהם הכירו. מנהיגי מפא"י הביאו עמם מהגולה את הדגם הזה שגרס כפיפות ונמיכות רוח כלפי הגויים ורודנות קשה כלפי היי הודים חברי הקהילה.

את הדגם הזה של מנהיגות, דגם עסקן הגיטו, הורישו מייסדי מפא"י לדורות הבאים של עסקני מפלגתם. עם קום המדינה הוסיפו מנהיגי מפא"י וגלגולה הנוכחי — מפלגת

9 הסכמות חשאיות בין ערפאת לחוסיין — טיחות ערבית

- השבועון "אלביאר אלסיאסי" חושף את 9 הסכמות שהוסכמו בין חוסיין לערפאת עת ביקר ערפאת לאחרונה בירדן, בין היתר סיכמו השניים: —
- 1 — ירדן תתיר לאש"ף לפתוח מחדש מספר משרדים בירדן ותאפשר חופש פעולה לאותם עובדים.
  - 2 — ירדן תתיר לפלסטינים שגורשו מתחומה אחרי הפסקת הדיאלוג בין ירדן לאש"ף אחרי 86, לשוב לתחום ירדן.
  - 3 — אש"ף יפקד כספים בבנקים ירדניים, וכן יטייע אש"ף לכלכלת ירדן הנמצאת במצוקה, מאחר ויש השפעה שלילית למצוקת הכלכלה הירדנית על תושבי השטחים.
  - 4 — הירדנים יקלו במעבר על תושבי השטחים העוברים בגשרי הירדן, אחרי קשיים שנגרמו לאותם התושבים אחרי שירדן הודיעה על ניתוקה מהגרה המערבית.
  - 5 — ירדן הבטיחה לשחרר עצירים מדיניים פלסטיניים גם כאלה שלא נמנים על אירגון הפת"ח.
  - 6 — ירדן תחדל לתמוך באירגונים פלסטיניים המתנגדים לאש"ף, במסגרת זו סגרה ירדן את משרדיו של עטאללה עטאללה בירדן.
  - 7 — ירדן תטייע לאש"ף לעזור לתושבי השטחים, זאת גם בשימוש באמצעי תקשורת ירדניים.
  - 8 — שני הצדדים ישתפו פעולה לאיסוף כספים לוועדה המשותפת לשני הצדדים.
  - 9 — יהיו יותר ביקורים הדיניים והתייעצויות בין שני הצדדים.